

სწიგის ფურცელი

სურათებიანი დამატება

27

დამატების № 33.

პირადი 24 მარტი 1902 წ.

გაზეთის № 1762.

მეგობარიანი

(რონინან)

1

მე ვაიყენი ის ზღვის პირას, სადაც დღეს ინგლისელუბის თავისუფალი ცხოვრება, რომელსაც ადვილად უახლოვდები და დახლოვებთ შინაურულად გაიცნობ, თუ კი ერთხელ მი-

გიღვს. ის ექვსი კვირით იწვა იმ ოჯახში, რომელთანაც მე დავიარებოდი. ჩება ის გარემოება შეიქმნა ჩემი ცხოვრების ერთ უდიდეს შემთხვევად. ის თავის ერის ღირსებათა განხორციელება იყო: სინათლის გამომეტყველება სახისა, არისტოკრატიული მოცუნილობა და თვლების ლაქვარდოვანი სიღრმე, სადაც სიყვარული, თითქოს უფსკრულშია, ინთქება. მე მინიქ ჩემი გრძნობები გამოუცხადებ მხოლოდ უკანასკნელ დღეს, როდესაც იგი მის სიღვებზე ბრწყინავდა, და ქარი მის ხმირ მშვენიერ თმას და თეთრ სამოსს არხვავდა. იგი შეერთა, და ნაღვლიანისა და ნახის ხმით წამოიძახა:

—ახ!—რატომ ვეგეტარიანი არ ხარ? რატომ ეს არ დამატკიცებ?

გაკვირვებით შევაჭრით თვლები, რადგანაც მხად ვიყავი ყველაფერი მომეძინა იმისგან, მაგრამ ამას კი სრულებითაც არ მოველოდი! ვიცილდა კარგად, რომ იგი ვეგეტარიანი იყო, მაგრამ სრულებით ვერ წარმივიდგენდი, რომ თავის სიყვარულს დაუქვემდებარებდა ამ მხოლოდ გიგანურ რწმუნებს.

—ვეგეტარიანი ვაგვდები!—მთელი ჩემი გრძნობის სიძლიერით წამოვიძახე.

ჩემი განკვირება შენშია; ეშმაკურად ღმილი დაიწყო: —მათიალია. თქვენ არ იცით. ჩემი ბუდი მთლად ჩემი მამიდის ხელშია, ვისკენაც ზევ მივმეზავრები. ისე კეთილი,

ისე თავდადებული იყო ჩემთვის, დედაზე მეტად, რომ ერთ წუთსაც ვერ გავუწევე წინააღმდეგობას მის სურვილს... ჰო და მამიდის სურვილია, რომ ჩემი საქმრო ღებარალო ვეგეტარიანი კი არ იყოს, არამედ იმას ისეთი ღირსშესანიშნავი რამ უნდა ჰქონდეს დასამტკიცებლად, რომ ყველანი ელოდნენ... იგი კეთილია, ძალიან კარგი ადამიანი, მაგრამ ეს მისი ნამდვილი მრწამსია და, ვგონებ, ვერაფერი ვერ გადაათქმევინებს ამას.

სხვა გარემოების დროს ამის შესახებ ბევრს ვიცინებდი, მაგრამ ქალის ნათელ სახის წინ, მოჯადოებულმა მისი მლოლიური ხმით, დამთვრალმა მისი თმით, რომელსაც ქარი ჩემი ტუჩებისკენ შიარხვავდა, ვიგრძენ შიში და აღფრთოვანება და გლანუყვეტით წამოვიძახე: — დავუმტკიცებ!

II

სუთი დღის შემდეგ ბირმინგემში დაეკრუნდი და აუღრეკ ვეგეტარიანთა სასოვალეობაში ჩავეყრე. მხოლოდ ამის შემდეგ შევიტყე, თუ რას მოასწავებდნენ მათი განგაში და საყვირი, კრებები დიდ დარბაზებში, რომლებიც ყოველ გვირმწვინოვალეობით იყო გატენილი, მათი მზიარული სიღრმეები, როდესაც დამტკიცნავი ორატორები მასხარად იგდებდნენ ხორკის მუკემით და მხატვანდ მით ქარებისა, წულკავისა, ქლომინისა და თვირეტის მსხვერპლია. მე ორჯერ თუ სამჯერ ბედნიერება შექონდა შედარაჯნა ამ სასოვალეობის მეოლისდერ დროშასთან, რომელზედაც გამოხატულია ვეგეტარიანი სამოთხეში, რომელსაც

დაზარდა აღდგენა.—სურათი ზეკრე ზევე რუბენისა

ყოველგვარი პირუტყვი აღმერბებს იმ დროს, როდესაც ხორკის მუკემით სისხლის ზღვაში იღრნობა. მაგრამ მე მინც თვალსაჩინოდ, რომ ყველანი ამელაპირაკინია, ვერ დავამტკიცე ჩემი ვეგეტარიანობა. მკვერემტყველი არა ვარ. მე კი ყოველთვის გარს მტვებია იმისთანა გამმედვანე, რომლებიც ორი საათობით: ადგნებულად ღაპარაკობდნენ ფეხის მოსავალზე, ქვეყნის შექმნიდან რაც კი არ ყოფილა, და

ბ-ია ფეფლიძის ქორამე და მასი ხორა.

წარდგნილი შეფლას იხოლოვნენ — სურათი კასის.

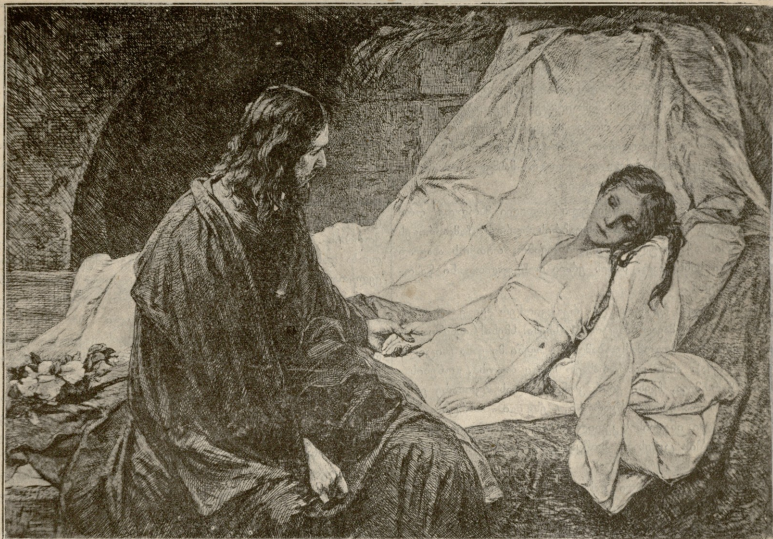
სტაფილოს წვენი შესახებ ისეთ საღღერძელოებს ამბობდნენ, რომ გამგონნი ცრემლებად იღვრებოდნენ. რას წარმოვადგენდი ამისთანა დახელოვნებულებთან? ჭიკეცლა უფრო მაღლა სდგას ბოასთან*) შედარებით, ვიდრე იმითან. აგრე მე უკვე

*) ბოა უშველებელი გველია ინდოეთში და სხვა ცხელ ქვეყნებში, რომელიც თავის მსხვერპლს ყელში წაჭრით აღრბობს, ხშირად აღმიაინიც ხდება მის მსხვერპლად.

სასოწარკვეთილებს ეძლეოდი; ნაკლებად ჯანზე მომეცან საკმელებს ზედ ვურთავდი დამასუსტებელ ფიჭებს, რომ ერთ შაბათ დღეს, როდესაც კომიტეტის კრების შემდეგ გამოვედი, დაეინახე ერთ კარიგლა აღგილოს ფიცრულზე უშველებელი ხარის სისხლის ფერის განცხადება, რომელზედაც ხუთ-სანტიმეტრიან ასოებით იყო აღბეჭდილი შემდეგი:

„აღდეს საღამოთი ცხრა საათზე აჯიუტა ხორცის მკე-

28

იესო ქრისტე ავადმყოფთან.—სურათი მკესისა.

იესო ქრისტე ქადაგებს გენისარეთის ცხაფე.—სურათი ჭიფიჭიანისა

მელთა კლუბს¹ ემკნება საგულისხმიერო კრება ყოველ სამთვიურ საილის შემდეგ!²
 ბოლოში კიდევ შემდეგი დამაკვირდი იყო: „ღმერთმა გავიჩინა პირუტყვი!“³
 აი, ეხლა კი მეგონა, ვიპოვე შემთხვევა, რომ თავი ვიჩინო, მეოქო

III

კოტა ეშმაკობის წყალობით ხორცთა მკამელთა საილი ზე მოვეყვი. კუთხეში ერთ პატარა ჩვილასთან დავიჭირე ადგილი სადაც ორი მოწვეული იჯდა: ერთი ლორბუცელი იყო, რომელიც თავის თეფშს თევალს არ აშორებდა, მეორე კი—ბერი

ზომილიც თავის ჩანგალს ძლივს არჩევდა, როდესაც პირთან სიჭიქნდა.

დილი, სადილი მართლა პანტაგრუელისა იყო*)— და ერე რა სისხლის დღეფერი ჰქონდა! უში ხორცუეულობა, შეზავებული წითელი ფერის წუნით; შემოიტანეს უშეუღებელ ცერკსების ლავანი მთელი ხაზი, რომელიც ვატანული იყო შემეცარის ქათმებით და მტრდებით. „ხორცთა მკამელთა“ ეს ქვივი უზღავ ირწყვებოდა სქელ და ველურ სასმელებით: მიმემ ამელ ლენობებით და შავი ლღებით.

შედის ნახვარზე დაწყებული სადილი მხოლოდ ორი აათის შემდეგ თავდებოდა; ნუგარის ღრის ჩამორიგეს ალაკ ჯუჯის აქაფებული წითელი დენი, თითქოს ახლად ამოშვებული სისლითა. მაშინ ერთი მოწყვეულთავანი წამოაგა და დიწყო:

„ჩე ვისურებ ჩერჩეტა და რეპტიონერ ქვეტარიათა აწვეტას. ამ უკუშავალ მხეცობას (სენა! სენა!) თავში აუთი მაიმუნების მდგომარობამდისივე ჩენი მიყვანა (საცილი ა ტუშის ცემა). ამით განუზახავი ჩენი ძალისა, გონებისა, ნერვისა წართმევა, ჩენი ერის კონტინენტის მკონარე ერეპა წინაშე უპირატესობის წყაროსი,— ესე იგი—ხორცისა, მოცაღენო, ძველი ინგლისის კეთილშობილ რუსტივისა (გრაიი სამეცე ტაშის ცემისა). მოწყაღენო, ღმერთმა გავვიჩინა არტუტყვები...“

წამოღვენი. გაბედული ნაბიჯით მივებოლოდი საპატო აგიდს და წამოვიძახე:

— ღმერთმა გავვიჩინა პირუტყვები ყელის გამოსაღარად— იქ არა, სამსახურისათვის! ღმერთი ქვეყნად მოგვეყვინა პის ჩასაგონებლად, რომ წყნარნი და მოსიყვარულენი ვიყვიყო, ხორცის ხმარება კი საქმელში გვაძიმებებს, გვაფუტუფუნება და გვაშხეტებს!... ხორცის ჰემა გვაზავებსებს უსაძაგელს ხოველებს...

მინდოდა გამთავებინა, მაგრამ განციფრების შემდეგ არაზი საშინლად აღრანაცულდა. ხორცთა მკამელთა ტალღა სწრაფად ამიტაცა, თვლის დახამამების უშალ კარებთან მამგლი სტვენით და სისინით გარედ გამოიძროლო. ჩემ ბედნიეროდ კარებთან შეგროვილი ვევეტარიათა (მათ ორის ჩენი კლუბის თავმჯდომარეც იყო) შუა ჩაგვირდინიყავ, რომელთაც დედამიწაზე არ დამაქარეს; ისინი აქ მოიოვილიყვნენ სადილის შემდეგ გასამართავ საგულისხმეორო იებაზე დასასწრებლად. სასჯელის შემდეგ დღესასწაული კო ეს ჩემთვის; ქება-დიდებით წამიღეს და თან მღეროდნენ **გეტარიათა მარხველიყვას**: „ჩენი საწინააღმდეგოდ აფრილდა სისხლიანებული ღროზმა ხორცის-მკამელისა.“*)

ისეთს რალს გეტყვი, რომ თქვენ თვითონ ადვილად არ ხედავთ? მეორე დღეს ჩემი სახელი ყველა ვაგზეთებში იყო ნიშნული. ორმოც და ათ რეპორტიორის იერიში მოჰქონდა მი კარებისკენ. „გრაფიკა“— ჩემი სურათიც გადააღებინა. ალა დამჩეროდა, რომ ჩემი სატროფის მაიმელთან არ გამოცეხა-ბედულიყავ, რომელმაც კაცობრიობის დამსწრესაიტი მიმილო, მთელი კვირის განმავლობაში ესტკებოდილიდებით და ასთანავე მოშავადებულ იდილით.

ორნი

*) პანტაგრული სახელია რაბლეს შესანიშნავ რომანის „გარგანტუა“-ს ერთი გიგანისა, რომლის დაბადების მაშამ—გარგანტუამ—სადილი გავართა.

ბ. ფილიმონ ქორიძე და მისი ხორა

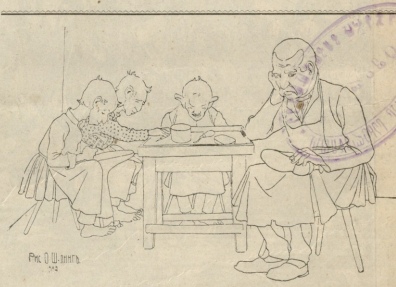
ამ ნომერში მოთავსებულია ქართველი არტისტი-მომღერალი ბ. ფილიმონ ქორიძე და მისი ხორა.

ბ. ქორიძემ თავისი მუსიკალური განათლება მიიღო იტალიაში—მოდანის კონსერვატორიაში; იქვე დაიწყო არტისტიკული მოღვაწეობა და სახელი გაითქვა ძლიერის ხმით (ბასი). 15 წლის შემდეგ ბ. ქორიძე დაბრუნდა სამშობლოში და კრატხანს აქაც მახვარებდა სცენაზე; შემდეგ თავი დანებდა ოპერასა და შეუდგა ქართულ გალობა-სიმღერის შესწავლას, ნოტებზე გადაღებასა და სწავლებას. მეტად საპატიოა ამ შხრით ქორიძის მოღვაწეობა. მის მეცადინეობით საეკლესიო გალობა დასავლეთ საქართველოს კილოზე სამუდამოდ უზრუნველყოფილი იქნა დაკარგვისაგან: გადაღებულ იქნა ნოტებზე და სხი წიგნი კიდევ აიბეჭდა და გამოიკა. უფრო თუ საეკლესიო გალობის შესწავლა განეღებულ იყო მით, რომ მსურველს უნდა ეძებნა მკოდენ და დღის გაქირებით ესწავლა, ახლა, ნოტების წყალობით, ეს საქმე გაადვილებულია და სწორე გზაზეა დაყენებული.

საეკლესიო გალობასთან ერთად ბ. ქორიძე საეროსაც ენერგიულად იბეგბდა და გადაჰქონდა ნოტებზე. წ. ე. გამგერცილებელმა საზოგადოებამ კიდევ გამოსცა პატარა კრებული სიმღერებისა, რომელშიაც, ვგონებთ, ყ საკერია მოთავსებული. როგორც ვაღმოგვეცეს, ბ. ქორიძეს ბევრი აქვს ჩაწერილი ქართული საერო ხმა, მაგრამ სამწუხაროდ, გამოცემული ვერ უშვია.

გარდა ამისა, ბ. ქორიძე მასწავლებლობა კიდევც. ერთ ხანს (მე-80 წლების დასაწყისში) ის იყო გალობის მასწავლებლად ქუთაისის საერო გიმნაზიაში; შემდეგ კი გალობა-სიმღერის კერძო ვაკეთილებს აძლევდა და ახლაც ამ ასპარეზეზე მოღვაწეობს.

ბოლო ხანებში ბ. ქორიძემ ქართველ მომღერალთა გუნდი შეადგინა და ყოველ წელს მართავს ხოლომე კონცერტებს, რომელთაც სიმოყვებით ესწრება ჩენი საზოგადოება. კონცერტი იქნება გამართული აგრეთვე შხბათს, 30 მარტს; პრोगრაშმა ამ კონცერტისა ფრიალ კარგია და საზოგადოებს შემოხვევა ეძლევა დასტკებს ახლოს სიმღერების კარგის შესრულებით.

ჩეი ქორიძე

„ბ. დრონი, დრონი, ნაქები მტებარად, წაფიღენ, განქონენ სიზმარე ჩეარა...“

— ნერც სეცე შავირდსო, ნერც S საათზე მეტს აუშვებო და შეოლაშაიკ შენი ხარჯით ასწავლო. იმ მამაკონებულებმა არ იციან, რომ ჩემი პარამზად შეიღებოც ვერ მიმიტია შეულაში, შავირდები როგორ მივეცე. ააზ, სადა ხარ ცხონებული ჩემო ოსატო ოპანეს, რომ არა ჰნახე რა დღეში ვართ?..

გამომცემელი და ღრ. რედაქტორი ალ. ჯაბაღარი.